

anden Art, men af en tilsvarende Størrelse. En saadan Omsætning medfører ingen Vanstuelighed, naar Forholdet imellem de forskjellige Straffearter først engang er givet i det almindelige Kapitel om Straffene, og det kan neppe være tvivlsomt, at Forandringen af Straffearter, naar den gjøres nødvendig, derved at Straffen findes at burde forhøjes, bør skee ved en Omsætning til den nærmest paafølgende strengere Art og ikke til den nærmest forangaende mildere. Det er naturligt, at den, som findes at burde straffes med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, forhøiet med det Halve, kommer til at affone sin Forbrydelse med Forbedringshuusarbeide i 9 Maanedere (eller 6 Maaneders Enkeltcelle), hvorefter det vilde være besynderligt og urigtigt, om man vilde forandre den hele Straf til Fængsel paa sædvanlig Fangelost, hvoraf Følgen let kunde blive den, at den tilsigtede Straf forhøielse i Virkeligheden blev en Strafformildelse, idet det virkelige Forhold imellem Fængsel paa Vand og Brød og andet Fængsel, ialtsald efter Mængdens Opfattelse deraf, neppe altid vil findes at svare til det juridiske eller loobestemte Forhold imellem disse Straffearter. I Overensstemmelse med det saaledes Anførte er Udkastets § 63 affattet.

At en Person ikke bør vinde Afgang til at slippe med en mindre Straf ved under en mod ham reist Sag at forfølge nogle af de af ham begaaede Forbrydelse, er utvivlsomt, ligesom en saadan Sætning ogsaa findes udtalt i den danske Straffelovgivning, jfr. Fdn. 11te April 1840 § 19. Paa den anden Side bør han, naar en ny Sag reises imod ham for de saaledes tidligere ikke fremkomne Forbrydelse, heller ikke for disse belægges med en Straf, der i Forening med den ham tidligere idømte vilde være haardere, end den hele Straf vilde være bleven for alle de af ham begaaede Forbrydelse, naar disse vare blevene paakjendte under Tet. Efter de i Udkastets § 62 givne Regler gaaer det selvfølgelig ikke an, under den nye Sag uden videre at bringe den paagjældende Straffebestemmelse i Anvendelse med Hensyn til de under samme til Paakjendelse foreliggende Forbrydelse, saaledes at disse bedømmes for sig alene, men der bør under den

nye Sag kun idømmes en Tillægsstraf, der svarer til den Strafforøgelse, som de senere oplyste Forbrydelse vilde have medført, dersom de havde været bekjendte under den ældre Sag. Idet denne Regel udtales i Udkastets § 64, tilføies der tillige en nærmere Bestemmelse om, at i et saadant Tilfælde Strafarbeide kan idømmes paa kortere Tid end den, der efter Kap. 2 § 11 i Almindelighed er den korteste Tid, paa hvilken Strafarbeide kan idømmes, forsaavidt den tidligere idømte Straf bestod i Strafarbeide og ikke allerede er udstaaet paa den Tid, Dømmen i den nye Sag falder. Det vilde nemlig i et Tilfælde, hvor den Paagjældende t. Ex. var anseet med og endnu ikke fuldt havde udstaaet en Straf af 1 Mars Forbedringshuusarbeide, og hvor det antoges, at de først under den senere Sag oplyste Forbrydelse i Forbindelse med de allerede under den første Sag fremkomne i det Hele vilde have medført en Straf af $1\frac{1}{4}$ Mars Forbedringshuusarbeide, neppe være hensigtsmæssigt, om Domstolene paa Grund af Bestemmelsen i Udkastets § 11, hvorefter 6 Maanedere er den korteste Tid, paa hvilken Forbedringshuusstraf kan idømmes, skulde være nødsagede til som Tillægsstraf at idømme ham 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød istedetfor 3 Maaneders Forbedringshuusarbeide, saaledes at den Skyldige efter først at have udstaaet 1 Mars Forbedringsarbeide derpaa skulde i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Det turde være simplere og naturligere i et saadant Tilfælde at forhøie den tidligere idømte Straf med det tilsvarende Straffequantum, hvorefter de Hensyn, der tale for en Minimums-Begrænsning af Strafarbeide, under den nævnte Forudsætning af Straffens Kontinuitet ikke kunne gjøres gjældende, idet det dog paa den anden Side maa fastholdes, at den egentlige Forbedringshuusstrafs Maximum forsaavidt ikke tør overskrides, som den Tid, hvormed den samlede Straffetid efter Forhøielsen ved Tillægsstraffen vilde overstige 6 Mar, i Medfør af Udkastets § 15 maa blive at udstaae ved Arbeide paa Fællesarbeidsstuen. Iøvrigt ligger det i de brugte Udtryk, at Tillægsstraffen skal „svare“ til den Forøgelse af den tidligere idømte Straf, som de senere op-